

புறநானூறு காட்டும் தமிழர் சால்பு - ஒரு மீள்பார்வை

சண்முகதாஸ் அருணாசலம்

1. முன்னுரை

‘தமிழர் சால்பு’ என்ற தொடரை ஆக்கி, அதனை முதன்முதல் தமிழுலகுக்கு அறிமுகஞ் செய்தவர் மறைந்த பேராசிரியர் **சு. வித்தியானந்தன்** ஆவர். ‘பண்பாடு’ என்ற சொல்லுக்கு இப்பொழுது வயது அறுபது ஆகின்றது. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் இச்சொல்லை ஆக்கி எமக்கு வழங்கினார். ஆனால், ‘பண்பாடு’ என்ற சொல்லுக்கு நிகரான ஒரு தமிழ்ச்சொல் ‘சால்பு’ என்பது. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களிலே இச்சொல் பயின்று வந்துள்ளது. இச்சொல்லை இனங்கண்டு மீட்டு, ‘தமிழர்’ என்ற சொல்லுடன் சேர்த்து, பண்டைத் தமிழருடைய பண்பாட்டுக் கோலங்களையெல்லாம் விளக்கிக் கூறும் தன்னுடைய நூலின் பெயராக அமைத்துக் கொண்டார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். அவருடைய **தமிழர் சால்பு** என்னும் நூல் 1954ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை போன்றோர் ‘பண்பாடு’ என்ற சொல்லைப் பெரிதும் கையாளுகின்ற வேளையிலே ‘சால்பு’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டு ஈழத்து அறிஞர்களின் தனித்துவத்தினை வெளிப்படுத்தியவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். அவருடைய நினைவுப் பேருரையிலே அவர் தொடக்கி வைத்த தமிழர் சால்பு ஆய்வினைத் தொடர்ந்து இன்றைய காலகட்ட நிலைபேறுகளுக்கேற்றபடி நோக்கிச் சில கருத்துக்களை முன்வைப்பது பொருத்தமென எண்ணுகிறேன். என்னை ஆளாக்கியவர்களுள் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் ஒருவர்.

புறநானூறு காட்டும் தமிழர் சால்பு பற்றிப் பல அறிஞர்கள் (P. T. Srinivas Iyengar, 1929; V. R. Ramachandra Dikshitar, 1936; எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன், 1954; K. Kailasapathy, 1968; George Hart III, 1979; A. K. Ramanujan, 1985) பல்வேறு கால கட்டங்களிலே எழுதியுள்ளனர். அவர்களுடைய எழுத்துக்களுடாக அவர்கள் கண்ட தமிழர் சால்பினை இன்றைய பல்வகைப்பட்ட நிலைமைகளின் பின்புலத்திலே மீள்பார் பார்ப்பது பொருத்தமாயிருக்குமென எண்ணுகிறேன். இன்று நாம் புறநானூறு என்னும் இலக்கியத்தைப் புதிய நோக்கிலே மீள்பார் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. ஒரு காலகட்டத்திலே புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்கள் மீட்டெடுக்கப்பட்ட வரலாற்றினை இவ்வேளையிலே நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

2. சங்க இலக்கிய மீள்பார்வை

புறநானூறு போன்ற சங்க இலக்கியங்கள் என்பன பற்றி பிற்காலத் தமிழருக்கு

ஒன்றுமே தெரியாமற் போய்விட்டது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டளவிலும் அதற்கு முன்னரும் புராண, இதிகாசங்களையும் சைவ, வைணவ நூல்களையும் இலக்கணத்தையும் கற்பதே கல்வி எனக் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. உலகியல் இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்களோ, சமண, பௌத்த இலக்கியங்களாகிய சிலப்பதிகாரம், மணமேகலை போன்றனவோ மாணவர்கள் கற்பதற்குரியனவாகக் கொள்ளப்படவில்லை. மிகப் பெரியதொரு மடத்தின் தமிழறிஞராயிருந்த திரிசிரபுரம் வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையிடம் கல்வி கற்றவர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர். சாமிநாதையர் வித்துவானிடம் கற்றவை அந்தாதிகள், பிள்ளைத் தமிழ்கள், புராணங்கள், சித்தாந்த நூல்கள் மட்டுமே. இவற்றையெல்லாம் கற்று என்ன பயன் என்று சுவாமிநாதையரே உணர்ந்து தன்னுடைய **என் சரீத்திரம்** என்னும் நூலிலே 'என்ன பிரயோசனம்' என்ற பகுதியை எழுதியுள்ளார். இவ்வாறான உணர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டதன் விளைவுதான் எம்முடைய தமிழ் இலக்கியத்தின் மிகச் சிறந்த நூல்களாகிய **குறுந்தொகை, புறநானூறு, சீவகசிந்தாமணி, மணமேகலை** போன்ற இலக்கியங்கள் மீட்டெடுக்கப்பட்டுத் தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இவ்விளைவுக்குரிய நிகழ்வினை சாமிநாதையரே ஒரு நாடக உணர்வு தோன்றக் கூறுகிறார் (**என் சரீத்திரம்**, பக். 528)

“காலேஜ் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டும் வீட்டுக்கு வரும் மாணாக்கர்களுக்கு ஒழிந்த நேரங்களில் பாடம் சொல்லிக் கொண்டும் பொழுது போக்கி வந்தேன். அச்சமயம் அரியலூரிலிருந்து சேலம் இராமசுவாமி முதலியாரென்பவர் கும்பகோணத்துக்கு முன்சீபாக மாற்றப் பெற்று வந்தார் அவரிடம் என் நல்லூழ் என்னைக் கொண்டுபோய் விட்டது. அவருடைய நட்பினால் என் வாழ்க்கையில் ஒரு புதுத்துறை தோன்றியது. தமிழிலக்கியத்தின் விரிவை அறிய முடிந்தது. அந்தாதி, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், உலா, கோவை முதலிய பிரபந்தங்களிலும், புராணங்களிலும் தமிழன்பம் கண்டு மகிழ்வதோடு நில்லாமற் பழமையும் பெருமதிப்புகளையும் தண்டமிழ் நூல்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் இன்றமிழ்யற்கை இன்பத்தை மாந்தி நான் மகிழ்வதோடு, பிறரும் அறிந்து இன்புறச் செய்யும் பேறு எனக்கு வாய்த்தது.”

இவ்வரலாற்றுத் தன்மை கொண்ட நேர்காணல் 21.10.1880 வியாழக்கிழமையன்று நடைபெற்றது. அன்றுதான் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் இருப்பது பற்றிச் சாமிநாதையர் அறிந்தார். சாமிநாதையருக்கு இத்தகைய அறிவு ஏற்படுவதற்கு முன்னரே எங்களுடைய ஈழத்தவரான சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை இந்த அறிவு ஏற்பட்டுச் சங்க இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய **கலித்தொகையைப்** பதிப்பித்தார். எங்கள் இலக்கியங்களையே நாம் மீளக் கண்டு பிடித்து வியப்படையும் ஓர் அவல நிலைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டிருந்தோம். புறநானூறு என்னும் நூலிலே இடம் பெற்ற பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மு. இராகவையங்கார் செந்தமிழ் இதழிலே (1907 ஓக்ரோபர்) “**வீரத்தாய்மாள்**” என்னும் கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பற்றி முதல் தடவையாகக் கேள்விப்பட்ட மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி வியப்படைந்து பின்வருமாறு எழுதுகிறார் (**பாரதி நூல்கள் : கட்டுரைகள்**, 1940 : 698 – 99) :

“தமிழ்நாட்டுத் தாய்மாரைப் பற்றிச் ‘செந்தமிழ்’ ஆசிரியர் எழுதியிருக்கும்

உபந்நியாசத்தைப் படித்தபோது எமக்குண்டான பெருமகிழ்ச்சிக்கும், துயரத்திற்கும் அளவில்லை. 1800 வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே இத்தனை பெருங்குணங்கள் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த நாகரிக நாட்டிலே, இவ்வளவு உயர்வு கொண்டிருந்த பெரியோரின் சந்ததியிலே, இவர்கள் நடையிலும் செய்கைகளிலும் நிகரில்லாது கையாண்டு வந்த தமிழ்ப் பாஷையைப் பேசும் பெருங்குடியில் நாம் பிறந்திருக்கிறோமென்பது அரிய மகிழ்ச்சியுண்டாகுகிறது.”

எம் பண்டைய இலக்கியங்களை மீட்டெடுத்த காலம் போய், இன்று இந்த இலக்கியங்களிலே கூறப்பட்டுள்ளவை எவ்வாறு பொருந்துகின்றன என்றும், இந்நூற் செய்யுட்களுக்கு இதுவரை காலமும் கூறிவந்த உரைகளும், விளக்கங்களும், இன்று எமக்குக் கிடைத்த பல்வேறு சான்றுகளினடிப்படையிலே நோக்குமிடத்து எவ்வாறு பொருந்துகின்றன என்றும் நோக்க வேண்டிய தேவை இன்றைய ஆய்வுலகிலே எழுந்துள்ளது. இந்த வகையிலேதான் புறநானூறு என்னும் இலக்கியம் சுட்டும் தமிழர் சாஸ்பு எத்தகையது என்பதை மீள் பார்க்கும் பார்வையாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

3. புறநானூற்றுப் பாடல் அமைப்பும் தொகுப்பும்

புறநானூறு 400 பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு நூல். இந்நூலிலுள்ள பாடல்கள் கி. மு. 1000 தொடக்கம் கி. பி. 250 வரைப்பட்ட காலத்துக்குள் இயற்றப்பட்டனவென டாக்டர் இராசமாணிக்கனார் (கால ஆராய்ச்சி, 1957, பக். 33-49) கருதுகிறார். புறநானூற்றின் 2ஆம் பாடலை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், சேரமான் பெருஞ்சேற்று உதியஞ்சேரலாதன் மீது பாடியுள்ளார். அம்மன்னனை,

“அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலத்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம்பதின்மரும் பொருது களத்து ஒழிய
பெருஞ்சேற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”

என்று பாடுகின்றார். பாரதப்போர் நடந்த காலத்திலே இப்பாடல் பாடப்பட்டது எனக் கொள்ளலாம். பாரதப்போர் நடைபெற்றது என்பது வரலாற்று உண்மையானால், அந்த உண்மை நிகழ்வுக் காலத்திலே முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், சேரமான் பெருஞ்சேற்று உதியஞ்சேரலாதனும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதும், இப்பாடல் பாடப்பட்டதும் என்பதும் உண்மையே. மேலும், இராமாயணம், மகாபாரதம், இரகுவம்சம் ஆகிய நூல்களிலே தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களுடைய சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளும் மன்னர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளமை பற்றி டாக்டர் அரங்க இராமலிங்கம் ‘சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்’ (1987 : 31 - 37) என்னும் நூலிலே சான்றுகளுடன் விரித்துரைக்கிறார்.

சமுத்திரகுப்தமோரியனுடைய மகனாகிய பிந்துசாரனுடைய காலத்திற்றான் (கி.மு. 300-272) மோரியப்படை வடுகர்படை, கோசர்படை என்பவற்றுடன் தமிழகத்தினுள் நுழைந்து பல இடங்களில் வெற்றியும் தோல்வியும் பெற்ற வரலாற்றினையும், இறுதியில் செருப்பாழி

எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி என்னும் சோழ மன்னனால் முற்றாக அவர்கள் முறியடிக்கப்பட்ட வரலாற்றினையும் **அகநானூறு** 69, 251, 281ஆம் பாடல்கள் கூறுகின்றன. **புறநானூறு** 179, 378 ஆகிய பாடல்களிலே செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்னும் புலவராலே பாடப்படுகிறான்.

யவனர் பற்றியும் அவர்களுடன் நடைபெற்ற வணிகம் பற்றியும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பிற நாட்டு வணிகம் பற்றியும், தமிழ் நாட்டின் நிலை கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் எப்படியிருந்தது என அலெக்ஸாண்டிரிய வணிகர் ஒருவர் எழுதிய **பெரிப்ளஸ்** என்னும் நூல் கூறுகின்றது. இவர் இந்நூலிலே குறிப்பிடும் பல செய்திகள் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலே சான்று செய்யப்படுகின்றன (இராசமாணிக்கனார், 1957 : 43 - 44; வித்தியானந்தன், 1954: 205 - 223).

புறநானூறு நூலிலே மிகப் பழைய பாடல்களும் கி. பி. 250 வரையிலான பிற்பட்ட பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் நெல்லரிசிப் பண்பாடு வருவதற்கு முன்னர் தினையரிசிப் பண்பாடே இருந்து வந்தது. இப்பண்பாட்டைப் புலப்படுத்தும் பாடல்கள் புறநானூற்றிலே காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் பாடலை நோக்கலாம் (355) :

அடலருந் துப்பின்.....
 .....குருந்தே முல்லையென்
 றிந்நான் கல்லது பூவு மில்லை
 கருங்கால் வரகே யிருங்கதிர்த் தினையே
 சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிள ரவரையோ
 டிந்நான் கல்ல துணாவு மில்லை
 துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்
 றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை
 ஒண்ணாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
 ஒளிறேந்து மருப்பிற் களிறெறிந்து வீழ்ந்தெனக்
 கல்லே பரவி னல்லது
 நெல்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளு மிலவே.

இப்பாடல் ஒரு பெரும் தொன்மை நிலையை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. ஆரியச் சொல்லோ, ஆரியப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கோ இல்லாத பாடல். இன்னும் நெல்லரிசிப் பண்பாடும், நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுட் பண்பாடும் வந்துகொண்டு இருக்கின்றன. இவை எம்மிடம் இல்லை என்று மாங்குடிகிழார் என்னும் புலவர் பாடுகிறார். நெல் பயிரிடும் முறை தமிழகத்துக்கு கி. மு. முதல் ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் வந்திருக்கலாம் என ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது (Gururaja Rao, B. K., 1972). இதன்படி இப்பாடல் அக்காலக்கட்டத்தைக் காட்டுகின்றதெனலாம். புறநானூற்றின் கடைசிப் பகுதியிலே காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. இப்பாடல்கள் பற்றிக் கருத்துக் கூறும் கோ. கேசவன் (மண்ணும் மனித உறவுகளும், 1979, 'போரும் புதுமையும்', பக். 7-8):

“அந்த நேரத்தில் புறநானூற்றின் மைய நீரோட்டத்தில் 269 முதல் 358 வரையிலான பாடல்கள் கொஞ்சம் விலகிக் காணப்படுகின்றது. பழம் பாடல்கள் சிலவற்றுள் விரவிக் காணப்படும் ஆரிய நம்பிக்கை ஆரிய வழிபாட்டுக் கருத்துக்கள் அங்கே சிறிதமில்லை..... புறநானூற்றில் வரும் ஏனைய பாடல்களுக்கும் இதற்கும் பாடு பொருளுக்கும் பாடுமுறைக்கும் வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. இவைகள் அரசு எனும் அமைப்பு தோன்றுவது அல்லது மிகக் கருவிலே இருக்கும் நேரத்திலே பழையமையான கூட்டுச் சமுதாயத்தின் வாழ்நெறிகளைத் தெரிவிக்கும் பாடல்களாக இருக்கலாம்..... சுருங்கச் சொன்னால் இவை தொன்மைக் காலத்திய செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் பாடல்களாக இருக்கலாம்”.

கேசவன் குறிப்பிடும் இப்பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு புறநானூற்றுப் பாடல்களை அகச்சான்று புறச்சான்று முதலியனவற்றைக் கொண்டு காலவரன் முறைப்படி வரிசைப்படுத்தும் முயற்சி இதுவரை எவராலும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இன்று நாம் புறநானூற்றுப் பாடல்களை எமக்குக் கிடைக்கும் மானிடவியல், அகழ்வாராய்ச்சியியல், மொழியியல் சான்றுகளைக் கொண்டு மீள்பார்வை செய்து, அவற்றைக் கால வரன்முறைப்படி வரிசைப்படுத்துவோமாயின், எம்முடைய மொழியின் இலக்கியப் பாரம்பரியம் இதுவரை காலம் நாம் கூறிவரும் 2000 ஆண்டுகளல்ல, அவற்றுக்கு முற்பட்ட தொடக்கத்தினையுடையது என்பதனை அறியமுடியும்.

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டது பற்றியும் இன்று நாம் மீள எண்ண வேண்டியுள்ளது. இப்பாடல்கள் கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டிலே தொகுக்கப்பட்டனவென்று சதாசிவ பண்டாரத்தார் (1961: 101-102) கூறுவார். கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவிலே புறப்பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டு இருக்கலாம் என ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் (1929: 155) குறிப்பிடுவர். ஆனால், தொகுத்தவர்கள் எவ்வாறு சரியாக 400 பாடல்களை எடுத்துத் தொகுத்தார்கள்; எத்தனை பழம் பாடல்கள் விடப்பட்டிருக்கலாம்; அத்தகைய பாடல்கள் விடப்படுவதற்கு வேந்தர்கள் தொடர்பான பாடல்களுக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்க முயன்றமை ஒரு தேவையாக இருந்திருக்கலாம் எனக் கேசவன் (1979 : 8) கூறுவது பொருத்தமாகவே உள்ளது.

இவ்வாறு புறநானூற்றுப் பாடல்களைத் தொகுத்தவர்கள் (யாருடைய பணிப்பிலே யாரால் இவை தொகுக்கப்பட்டன என்பது தெரியவில்லை) ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் கீழே திணை, துறை ஆகியவற்றுடன் வேறு சில குறிப்புக்களும் தந்துள்ளனர். ஆனால் பல இடங்களில் பாடல்களின் அகச்சான்றுகளுக்கும் இக்குறிப்பு விளக்கங்களுக்குமிடையே பெருத்த முரண்பாடு காணப்படுகின்றது. தரப்பட்டுள்ள துறைக்கும் பாடலுக்குமிடையே காணப்படும் முரண்பாட்டுக்குப் பல எடுத்துக்காட்டுக்கள் காட்டலாம். ஒன்றை மாத்திரம் இங்கு வகைகாட்டியாகத் தருகிறோம். பாடல்கள் 257, 258, 269, 297 ஆகியனவற்றுக்குத் துறை ‘உண்டாட்டு’ எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பாடல்களிலே அத்தகைய துறைக்குரிய சான்று எதுவுமே காணப்படவில்லை. புறநானூறு 5ஆம் பாடலின் கீழ்,

“சேரமான் கருவூரேறிய ஓள்வாட்கோப்பெருஞ்
சேரலிரும்பொறையைக் கண்டஞூன்று
நின் உடம்பு பெறுவாயாகென
அவனைச் சென்று கண்டு தம்முடம்பு
பெற்று நின்ற நரிவெருஉத்தலையார்
பாடியது”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. பாடற் பொருளுக்கும் இக்குறிப்புக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

4. புறநானூற்றுப் பாடல்களில் ‘அகம்’

புறநானூறு புறப்பாடல்களை மட்டுந்தான் கொண்டமைந்துள்ளதா? அகப்பாடல்கள் பெயர் சுட்டாத காதல் ஓழுக்கம், குடும்ப வாழ்வு முதலியவற்றைக் கூறுகின்றன. புறம் என்றால் வீரமா அல்லது அகம் அல்லாதவற்றையெல்லாம் பாடுவதா? எப்படிப் பார்த்தாலும் அகம் – புறம் என்ற பாகுபாடு மிக இறுக்கமானதாக அமைந்ததில்லை என்றே கூறலாம். எனினும் இவ்வேறுபாட்டிற்கு மிக நுணுக்கமான சில வரையறைகளையும் வைத்துள்ளனர். நுணுக்கமான தன்மையிலே அமைந்த இந்த அகம் – புறம் வேறுபாடு தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு தனித்தன்மையைக் கொடுக்கின்றது. ஒப்பியலடிப்படையிலே ஓர் எடுத்துக்காட்டினை இங்கு தருகின்றேன். யப்பானியச் செய்யுட்தொகுதி நூலாகிய மன்யோகவிலே அரச நங்கையர், அரச நம்பியர் ஆகியோருக்கிடையே ஏற்பட்ட காதலைப் பாடல்களாகப் பாடியுள்ளனர். இத்தகைய பாடல்களும் அங்கு ஏனைய காதற் பாடல்களுடன் ஒருங்குசேரத் தொகுக்கப்பட்டு உள்ளன. மாமன்னர் தெஞ்சி என்பவருக்கு நுக்கதா என்னும் இளவரசி எழுதிய ஒரு காதற் பாடல் பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“As I am longing for my lord
there comes, instead, the autumn wind,
making a visit to my bower
tap-tapping at the bamboo-blind”.

“என் தலைவனை நான் எண்ணி ஏங்கியிருக்க அவருக்குப் பதிலாக
இலையுதிர்காலக் காற்று என் இல்லத்தின் மூங்கில் தட்டியைத்
தட்டித்தட்டி வந்தது”.

ஆனால், இவ்வாறான தனிப்பட்ட ஆட்களை இனங்காணக்கூடிய காதற் பாடல்கள் தமிழிலே அகத்திணைப் பாடல் நூல்களிலே நாம் காண முடியாது. அத்தகைய பாடல்களைப் புறநானூற்றிலே தான் காண முடியும்.

“அடியனை தொடுகழன் மையணற் காளைக்கென்
தொடிகழித் திடுதல்யான் யாயஞ் சுவலே
அடுதோண் முயங்க லவைநா ணுவலே

என்போற் பெருவிதுப் புறுக வென்றும்
ஒருபாற் படாஅ தாகி
இருபாற் பட்டலிம் மைய லூரே”

புறநானூறு 83ஆம் பாடலிது. இதிலே தன்னுடைய காதலனை நினைந்து ஏங்குவதாலே அவள் கைகள் மெலிந்து வளைகள் கழன்று கீழே விழுகின்றன. இதைத்தன் தாய் கண்டு விடுவாளென அவளுக்கு அஞ்ச வேண்டியுள்ளது. பகையைக் கொல்லுகின்ற அவனுடைய தோளைத் தழுவுவதென்றால் அவையிலுள்ளாரை எண்ணி நாணமடைய நாய்கன் மகள் நக்கண்ணை சோழன் போர்வைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி மேற் காதல் கொண்டு பாடியமையால், புறப்பாடலாகி புறநானூறு நூலிலே இடம் பெற்றுள்ளது. 84ஆம் பாடலிலும் நக்கண்ணை தன் காதலைத் தன் குரலிலே உரத்துக் கூறுகிறாள் :

“என்னை, புற்கை யுண்டும் பெருந்தோ ளன்னே
யாமே, புறஞ்சிறை யிருந்தும் பொன்னன் னம்மே
போரெதிர்த் தென்னை போர்க்களம் புகினே
கல்லென் பேரூர் விழவுடை யாங்கண்
ஏழற்றுக் கழிந்த மன்னர்க்
குமணர் வெருஉத் துறையன் னன்னே”

போர்வைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி சிறையிலே இருக்கிறான். அவன்மேற் காதல் கொண்டு பாடுகிறாள் நக்கண்ணை. தன்னுடைய காதலனுடைய வீரத்தைப் பெருமையுடன் பேசும் அவள், சிறையிலுள்ளே அவன் புற்கையுண்ணும் நிலையிலுள்ளான், தானோ சிறைப்புறத்திலிருந்து அவனை எண்ணி வாடியதால் உடல் பசலையடைந்துள்ளதாகக் கூறுகிறாள்.

பெயர் சுட்டும் காதல் ஒழுக்கம் என்னும் மிக நுணுக்கமான கருதுகோளை அடிப்படையாகக் கொண்டு முன்னர் குறித்த இரு பாடல்களும் புறநானூற்றிலே இடம் பெற்றமை தமிழருடைய இலக்கிய நோக்கின் தனித்துவமாக நாம் கொள்ள முடியும். ஆனால், பெயர் சுட்டாத ஒரு காதலியின் இளிவரல் ஒரு பாடலிலே புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

“யாருமில்லைத்தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யாதினவன் செய்கோ
ஒழுகு நீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகு முண்டு தானமனந்த ஞான்றே”

என்று தன்னை விட்டு வேற்றிடம் சென்ற காதலனை நினைந்து ஒரு பெண் எடுக்கும் அவலக்குரலை இப்பாடலிலே கேட்கிறோம். யாருடைய பெயரும் சுட்டப்படவில்லை. இப்பாடல் அகப்பாடலாக குறுந்தொகை என்னும் அகத்திணைப் பாடல் நூலிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால்,

“கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே
அச்சுடைச் சாகாட்டாரம் பொருந்திய

சிறுவெண் பல்லி போலத் தன்னொடு
கரம்பல வந்த வெமக்கு மருளி
வியன்மல ரகன்பொழி லீமத் தாழி
அகலி தாக வனைமோ
நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே”

எனும் பாடலிலும் ஒரு காதலியினுடைய அவலக்குரலைத் தான் கேட்கிறோம். பெயரும் சுட்டப்படவில்லை. ‘அச்சடைச் சாகாட்டாரம் பொருந்திய சிறுவெண் பல்லிபோல’ என்று கூறுவதன் மூலம் அவள் தன் காதலனுடன் நெருக்கமாகப் பிணைந்து பல சுரம் கடந்து வந்துள்ளாள். அவளுக்கு அவன் மேலிருந்த அன்பு எத்தகையது என்பதை இப்பாடல் மூலம் நன்கு உணரக் கூடியதாயுள்ளது. எனினும் இப்பாடல் புறநானூற்றிலே 256ஆம் பாடலாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தலைவி இறந்துபடுவாளென எண்ணித் தலைவன் கூற்றாக வரும் பாடல்கள் அகத்திணையிலே சேர்க்கும் தமிழ் இலக்கண நூலோர், தலைவன் இறந்துபட்டானெனப் புலம்பும் தலைவி கூற்றாக வரும் பாடலைப் புறத்திணையினுள் அடக்கியுள்ளனர். இதன் அடிப்படை என்ன? இது ஆணாதிக்கப் பாகுபாடாக அமைந்ததோ என்று ஐயறவும் இடமுண்டு.

சால்பு என்ற சொல் மக்கள் வாழ்வியற் கூறுகள் அத்தனையையும் சுட்டுவதாக அமைகின்றது. பண்பாடு என்பது பற்றிப் பண்பாட்டு மானிடவியலாளர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளனர். உணவு, உடை முதலியன தயாரிப்பதிலும் உண்டாக்குவதிலும் பின்பற்றப்படும் வழக்கங்கள், பழக்கங்கள்; வீடு கட்டுவதில் நோக்கப்படும் வழக்கங்கள், திருமணத் தொடர்புகள், உயர்வு பேணல், பொதுவான நடத்தைகள், குறியீடுகள், மரபுகள், தொன்மக் கதைகள், பரம்பரைக் கதைகள், கூத்துக்கள், கிராமியப் பாடல்கள், வைத்தியமுறைகள், மந்திரம், வித்தை, சமயநூல்கள், கிரியைகள் வழக்கங்கள், விழாக்கள், சடங்குகள், கல்விமுறை, இசை, நடனம், வேளாண்மை வாழ்வு, கலைகள் கைப்பணிகள் போன்றனவும் மனித வாழ்வுடன் தொடர்புடையனவும் அவ்வாழ்வியை நெறிப் படுத்துவனவுமாகிய வேறு பல பொருண்மைகளும் பண்பாடு என்னுஞ் சொல்லாலே சுட்டப்படுகின்றன.

இந்த வகையிலே புறநானூறு நூலிலே அடங்கியுள்ள பாடல்கள் பண்டைத் தமிழருடைய சால்பினை முழுமையாக எடுத்துக் கூறுகின்றன எனலாம். ஆனால், இப்பாடல்களைத் தொகுக்கும் பொழுது இத்தேவை நோக்கப்படவில்லை. புறநானூறு காட்டும் தமிழர் சால்புக் கூறுகள் யாவற்றையும் இவ்விடத்தே மீள்பார்வை செய்து வழங்குவது முடியாத செயற்பாடாகும். எனவே, இன்றைய காலச் சூழலிலே நின்று பார்க்குமிடத்துப் பொருத்தமான சால்புக் கூறுகளை எடுத்து மீள நோக்குதல் பயனுடையதாயிருக்குமென நம்புகிறேன்.

5. வீரவழிக்கால வாழ்வியல்

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல ஒரு வீரவழிக்கால வாழ்வியலைப் புலப் படுத்துவனவாக அமைகின்றன. சங்ககாலப் பாடல்களைப் பண்டைய கிரேக்க

இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டு அவை கிரேக்கப் பாடல்களைப் போல ஒரு வீரவழிக்காலப் பாடல்கள் எனக் க. கைலாசபதி (1968) ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். கைலாசபதி அவர்கள் வீரவழிக்காலப் பாடல்களுக்கென எடுத்துக்காட்டிய சான்றுகளுள் புறநானூற்றுப் பாடல்களும் பெரிதும் அடங்குவன. வீரவழிக்கால வாழ்வியலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது வீரமேயாகும். இவ்வீரத்தின் விளைநிலமாக அமைந்தது போர். இவற்றினடிப்படையிலேயே அன்றைய வாழ்வின் ஓட்டம் அமைந்தது. இன்று எமக்கு அதனை மீள நோக்குவது எளிதாயுள்ளது என நம்புகிறேன். வீரமும் போரும் வாழ்வியலின் அடிப்படைகளாக அமையும் போது, பெற்றோர், குடும்பம், நாடு, வீரன் என்ற அடிப்படையிலே கடமைகள் அன்று இனங்காணப்பட்டன. அந்தக் கடமைப் பட்டியலைக் கூட ஒரு தாய்தான் முன் வைக்கிறாள். பொன்முடியார் என்னும் புலவர் பாடியதாக புறநானூறு 312ஆம் பாடல் பின்வருமாறு அமைகின்றது :

“ஈன்றுபுறந் தருத லென்தலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”.

நாடு காவல் பணிக்கு நாமென்ன செய்யலாம்? நாட்டு மக்களின் கேள்விக்கு விடையும் விளக்கமும் தருகிறார் பொன்முடியார். உலக வாழ்வில் மக்கள் பலரின் கடமைகள் இன்று நினைவு படுத்தப்பட வேண்டியனவாயுள்ளன. கடமைகளில் கல்விப் பயிற்சியாருடையது? வீரப்பிள்ளைகளை எப்படி உருவாக்கலாம்? முதற்கடமையை உணர்ந்தால் மற்றவை யாவும் தொடரும். வீரர் தோன்றத் தலையாய கடனை ஏற்ற தாய் கடமைகளை நிரற்படுத்துகிறாள். பிள்ளையைப் பெற்றுத் தொடக்கக் கல்விப் பயிற்சியை அளித்து இந்த சமூகத்துக்குத் தருதல் தன்னுடைய கடமை என்று கடமைப்பட்டியலில் உள்ள தலையாய கடமையினைத் தாய் ஏற்றுக் கொள்கிறாள். இவ்வாறு தொடக்கக் கல்வியைத் தாயிடம் பெற்ற அப்பிள்ளை தந்தையிடம் போர்க்கருவிகளின் பயிற்சி முதலாயினவற்றைப் பெற்று வீரானாக்கப்படுகின்றான். அந்த வீரனுக்கு வேல் செய்து கொடுக்கும் கடமையினை அவ்வூர்க் கொல்லன் ஏற்கின்றான். அவ்வீரனுக்கு வேண்டிய ஒழுகலாறுகளையெல்லாம் அவ்வூர்த் தலைவன் முன்மாதிரியாக எடுத்துக் காட்டுகின்றான். இனி அந்த வீரப்பிள்ளையினுடைய கடமை என்ன? கையிலே ஒளிவீசும் வாளை ஏந்திக் களமாடி, களிறறினை எறிந்து வீழ்த்தித் திரும்பி வருதல் அந்த வீரப்பிள்ளையின் கடமையாகும். ஒரு தாயினுடைய கடமைப்பட்டியலிலே தலைக்கடமை தாயினுடையது. நிறைவுக் கடமை அத்தாய் ஈன்று புறந்தந்த வீரமகனின் கடமையாகும்.

புறநானூற்றுக் காலத்திலே ஆண்கள் மட்டுமே போர் செய்தார்கள். ஆனால், பண்டைத் தமிழர் வீரம் வளர்த்த தாயர் பலர் அன்றிருந்தனர். வீர மகனின் பிறப்பிலே விம்மிதம் அடைந்தவர்கள் அவர்கள். ஓக்கூர் மாசாத்தியார் இந்த வீரத்தாயாரின் வீர உணர்வை நேரிலே கண்டனர். அதைப் பாடலாக்கித் தருகிறார். இதுவரையிலே ‘பெண்புத்தி பின்புத்தி’ என்று பிழைபட எண்ணி வாழ்ந்தவர்கள் எண்ணங்களெல்லாம் கெடுவதாக! பெண்களின்

உள்ளத்துணிவு எமக்கும் வேண்டும். களமாடாவிட்டாலும் களத்துக்கு வீரரை அனுப்பும் வீரமங்கையின் வரலாறு கூறும் இப்பாடல் இன்று மீளவும் நாம் பார்க்க வேண்டிய பாடல் :

“கெடுக சிந்தை; கடிதிவள் துணிவே;
மூதின் மகளிர் ஆதல் தகுமே
மேனா ஞற்ற செருவிற் கிவடன்னை
யானை யெறிந்து களத் தொழிந் தனனே
நெருந லுற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி யாண்டுப் பட்டனனே
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கிக்
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி
ஒருமக னல்ல தில்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே”.

(புறநானூறு - 279)

நாம் இதுவரை பெண்களைப் பற்றிக் குறைவாகவே எண்ணி வந்துள்ளோம். அவ்வாறு யார் எண்ணியிருந்தாலும், அவ்வெண்ணம் கெட்டுப் போவதாக! இவள் துணிவு மிகமிகக் கடுமையானது. முதிய வீரமறக்குலப் பெண்ணாக இவளை எண்ணுதல் தகும். இப்பெண் என்ன செய்தாள்? நேற்று முதல் நாளன்று நடைபெற்ற போரிலே இவளுடைய தந்தை வீரப்போர் செய்து, யானை ஒன்றினை வீழ்த்தித் தானும் களத்திலே வீழ்ந்து வீரச்சாவடைந்தான். நேற்று நடைபெற்ற போரிலே இவளுடைய கணவன் பெரும்படையினை எதிர்த்து நின்று அப்படையினைப் புறமுதுகிட வைத்து வீரச்சாவடைந்தான். இன்றும் போர்ப்பறை கேட்கிறது. வீரர்களைப் போரிலே வந்து இணையும்படி போர்ப்பறை முழங்குகின்றது. தந்தையையும் கணவனையும் களத்துக்குக் கொடுத்த இந்த வீரப்பெண் தாயாகவும் இருந்தாள். அவளுக்கு ஒரு மகன். அதனால் செருப்பறை கேட்டவுடன் விருப்புடையவளாகிறாள். வீரவுணர்வுதான் அவள் மனத்திலே மேலோங்கி நிற்கின்றது. அவள் அறிவு மயங்கி விட்டது. எனவே தனது ஒரே மகனை அழைத்து அவன் தலையிலே எண்ணெய் தடவி மயிரினை ஒழுங்காக நீவி, வெள்ளாடை உடுத்துக் கையிலே வேலையும் கொடுத்துப் “போர்க்களம் நோக்கிச் செல்க” என்று விடுகின்றனளே. இப்படியும் ஒரு வீரப்பெண் இருக்கின்றாளா என்று வியப்படைகின்றார் ஓக்கூர் மாசாத்தியார்.

வீரத்தாய்மார் என்றால் அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை என்பது பொருளல்ல. அவர்களுடைய கண்களிலிருந்தும் நீர் வடியும். இந்த உண்மையினைப் புறநானூறு 277ஆம் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. பிஞ்சுப் பருவத்திலே அவன் வீரப்போருக்குப் போயுள்ளான். வீரர்களோடு நின்று போராடி வேங்கையாகப் பாய்ந்து பலரை மடித்தான். அவன் தாய் வீரப்போருக்குப் போன மகன் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவான்; அவன் வீரக் கதைகளை அவன் வாயாலேயே கேட்க ஆவலோடு காத்திருந்தாள். அந்தச் சின்ன வீரன் தன்னை எதிர்த்து வந்த களிற்றைக் கொன்று, தானும் வீரப்பண்பட்டு வீழ்ந்து இறந்தான். காத்திருந்த தாயிடம் அவன்

வரவில்லை. அவன் வீரனாய் மடிந்த செய்திதான் வந்தது. அதைக் கேட்டாள் தாய்; வீரன் என்பதால் பெற்ற போதைவிடப் பெருமகிழ்ச்சி அவள் நெஞ்சிலே அலை மோதி வந்தது. ஆனால், நேரில் அவனைக் காண முடியவில்லையே எனத் துயரமும் இடையே பொங்கி வரக் கண்களில் நீர்த்துளிகள் சொட்டுச் சொட்டாகக் கொட்டத் தொடங்கின. பூங்கண்ணுத்திரையார் என்னும் பெண் புலவர் பெண் உள்ளத்தை நன்குணர்ந்து பாடுகிறார் :

“மீனாண் கொக்கின் தூவி யன்ன
வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே; கண்ணீர்
நோன்கூழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே”.

ஒரு வீரனின் மரணம் ஒரு தாயின் தனித் துயரமாகவன்றி ஊரின் துயரமாக அமைவதைப் புறநானூறு (243) பதிவு செய்கின்றது. போரை முன்னடத்திச் சென்ற சாத்தன் களத்திலே வீரப்போர் செய்து மாய்ந்துவிட்டான். அந்த வீரனின் மரணம் ஒல்லையூர் நாட்டு மக்கள் மனங்களிலே துயரத்தை மண்டச் செய்தது. அந்த ஊரிலே முல்லைப்பூவோ பூத்துக் குலுங்குகின்றது. பூச்சுடும் பண்பாட்டை உடையவர்கள் பண்டையத் தமிழர்கள். இப்பூப் பண்பாட்டைக் குறியீடாகக் காட்டி ஊர் மக்களின் துயரம் வெளிக் கொணரப்படுகின்றது. பூத்துக் குலுங்கும் முல்லையைப் பார்த்து ஊர்மக்கள் பூச்சுடுவார்களென எண்ணி நீபூத்தியோ என்று புலவர் கேள்வி தொடுக்கிறார் :

“இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான் பாடினி யணியாள்
ஆன்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே”

இன்று இந்தப் பாடலைப் படிக்கும்போது புலவரது கேள்விக்கு முல்லைமரம் என்ன மறுமொழி சொல்லும் என எண்ணுகிறோம். புலவருடைய கேள்வி பூத்த முல்லைக்கு வியப்பளிக்காது. ‘வாழும் மக்கள் துயரத்தால் தூடாவிட்டாலும் அந்த வீரன் உடலுக்குச் சூட்டவென நான் பூத்து நிற்கிறேன்’ என மறுமொழி கூறுகின்றது. சா ஏற்பட்டாலும் கடமை தொடர வேண்டும், இயற்கை தன் கடமையை என்றுமே மறப்பதில்லை. பூத்த முல்லை சிரித்தபடி தன் கடமையைச் செய்து நிற்கின்றது.

வீரவழிக்காலத்துப் பண்பாட்டின் ஒரு விழுமியமாக அமைந்தது போரிலே பட்ட வீரர்களைத் தாழியிலே இட்டு மண்ணில் நல்லடக்கம் செய்வதுடன் அவ்வீரர்களுக்கான நடுகற்களை அமைத்து அவர்களுடைய பெயரையும், போர்ப் பெருமையையும் அவற்றிலே எழுதி, தெய்வங்களாக அவர்களை வழிபடும் வழக்கமாகும். இப்பண்டைத் தமிழர் சால்புக்

கூறினைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் நன்கு பதிவு செய்துள்ளன. இது வெறும் கற்பனைக் கதையல்ல; புனைந்துரையும்ல்ல என்று கூறுவனவாக அரிக்கமேட்டிலும் ஆதிச்சநல்லூர், கடலூர், சாணூர் ஆகிய இடங்களிலும் அகழ்வாய்வு மூலம் வெளிக்கொணர்ந்த தமிழ்களும், தமிழ் நாட்டிலே பரவலாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வீரக்கற்களும் அமைகின்றன. சோழன் குளமுற்றத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் வீர மரணம் அடைந்து விட்டான். அவனுடலை வைத்து நல்லடக்கம் செய்யத் தாழி செய்கின்ற வேட்கோவிடம் இவ்வளவு பெரிய புகழ் பெற்ற மன்னனுக்கு மட்கலம் செய்ய உன்னால் முடியுமா? என்று கேட்கிறார் ஐயூர் முடவனார் என்னும் புலவர் (புறநானூர் : 228). பகைவரிடமிருந்து கன்றொடு கறவை மீட்டுத் தந்து போரிலே பட்ட வீரன் ஒருவனுக்கு நடுகல் நட்ட செய்தியை,

“பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல்வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு
அணிமயிற் பீலிகூட்டிப் பெயர் பொறித்து
இனி நட்டனரே கல்லும்.....”

என்ற புறநானூறு 264ஆம் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வாறு நடப்பட்ட கல்லிலே உறையும் வீரன் வணக்கத்துக்குரியவனாகிறான். செல்லும் வழியிலே இவ்வாறு வீரனுக்கு நடப்பட்ட கல்லைக் கண்டால் அதனை வணங்காது செல்ல வேண்டாமெனப் புறநானூறு 263ஆம் பாடல் கூறுகின்றது:

“பெருங்களிற்று அடியில் தோன்றும் ஒருகண்
இரும்பறை இரவல சேறி யாயின்
தொழா தனை கழிதல் ஓம்புமதி: வழாது
வண்டுமேலும் படுஉமில்வ வறநிலை யாரே
பல்லாத் திரள்நிரை பெயர்தரப் பெயர்த்து
கல்லா இளையர் நீங்க நீங்கான்
வில்லுமிழ் கடுங்கணை மூழ்கக்
கொல்புனல் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே”.

6. விருந்தோம்பல்

“தமிழன் என்றொரு இனமுண்டு தனியே அவர்க்கொரு குணமுண்டு”, என்று கூறிய கவிதையடிகளிலே கூறப்படும் தமிழனின் தனிக்குணம் யாது? எந்த நேரமாவது எங்கள் உறவினர் வீட்டையோ, நண்பர் வீட்டையோ தட்டி, அழைப்பு இல்லாத போதிலும், எதிர்பார்ப்பு இல்லாத போதிலும், உள்ளே சென்று ஏதோவகை விருந்து பெறும் பண்பை ஒரு தடவை எண்ணிப் பாருங்கள். வீடுகளில் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து உயர்ந்த குரலிலே கலகலப்பாகப் பேசி விருந்தயரும் எம்முடைய பழக்கத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். விருந்து என்றால் தனியான விருந்தினர் இடங்களிலோ, பெரிய மகிழிடங்களிலோ மதுவருந்தி, உண்டு, உரத்துப் பேசிவிட்டு எவ்வித ஒலியுமின்றி வீடுகளுக்கு வரும் மேலைத்தேயத்தவர்களிடையே வாழும் எம்மவர்களுக்கு ஏற்படும் பட்டறிவு பற்றியும் எண்ணிப் பார்க்கலாம். எத்தகைய பண்பாட்டுக்

கட்டுப்பாடுகள் இருப்பினும் இது தொடர்பாக எம்மவர்கள் எப்பொழுதுமே அக்கட்டுப்பாடுகளை மீறுபவர்களாகவே உள்ளனர். இது எம்முடைய சால்பின் கோலமேயாகும். வீட்டுக்கு யாராவது விருந்தினர் வரக்கூடும் என்று எண்ணி சோறு ஆக்குகையில் இன்னொருவருக்கான அளவு அரிசியினை எங்கள் அன்னைமார் அல்லது துணைவியர் அல்லது பிள்ளைகள் இடுகின்ற வழக்கத்தினை நாம் அறிவோம். வாய்ப்பு இல்லாத வீட்டில் கூட ஒரு சிறுகை அரிசி கூடப்போடும் மனநிலையை எண்ணிப் பாருங்கள். இதைத்தான் வள்ளுவன் விருந்தோம்பல் என்ற ஒரு இயலினாலே தன்னுடைய திருக்குறளில் விளக்கம் கொடுத்தான். தமிழருடைய இந்தச் சாஃபுக்கூறு புறநானூற்றிலே ஆவணப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. தனிப்பட்ட ஒருவனின் அன்பும், தண்ணளியும், பணிவும் மிகுந்த செயற்பாட்டை புறநானூறு 150ஆம் பாடல் எடுத்துக் கூறுகின்றது. நீண்ட இப்பாடலின் பொருளை தமிழர் சாஃபு ஆசிரியர் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் தனக்குரிய இனிய நடையிலே பின்வருமாறு தருகிறார்:

“வறுமையற்று வருந்திய ஓர் இரவலன் தன் சுற்றத்தோடு புறப்பட்டு நள்ளி என்பவனின் கண்டிர நாட்டுக்குப் பல கல்ஹம் கானமும் கடந்து சென்றான். ஒருநாள் வழிநடை வருத்த மிகுதியால் காட்டிடத்தே ஒரு பலாமரத்தின் அடியில் அவனும் அவன் சுற்றத்தாரும் அமர்ந்தனர். மான் கணத்தை வேட்டம் புரிந்து அவற்றின் இரத்தம் தோய்ந்து சீவந்த கழற்காலும் மணிவிளக்கும் சென்ரியும் உடைய தலைவன் ஒருவன், அவரிடம் சென்று அவர் வருத்தத்தை அவர் முகம் நோக்கித் தேர்ந்து கொண்டான். தன்னுடன் சென்று காட்டகத்தே பரந்திருந்த வில்லுடை இளையர் திரும்பி வரமுன் தன் கையிலிருந்த தீக்கடை கோலால் தீ மூட்டிக் காவிடைக் கொன்ற விலங்கின் ஊணைச் சுட்டு அவரை உண்பித்தான். உண்டு பசி தீர்ந்த மக்கள் மலைச்சாரலிலே ஒழுகிய அருவி நீரைப் பருகி அயர்வு நீங்கினர். அப்பொழுது தன்விடத்து வீறு பொருந்திய நன்கலம் வேறில்லாமையால் மார்பில் அணிந்திருந்த முத்து மாலையையும், முன்கையில் அணிந்திருந்த கடகத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அவனின் வள்ளன்மையை வியந்து அவன் ஊர் பெயர் முதலியவற்றை அவர்கள் வினவியபொழுது அப்பெரியோன் ஒரு மொழியேனும் விடையாக இயம்பாது போய் விட்டான்”.

தன் கணவன் வெளியூர் சென்றிருந்த வேளையிலே விருந்தினராகப் பாணர் வருகின்றனர். கணவன் இல்லாவிட்டாலும் வந்தவர்களை வரவேற்று விருந்தளிக்க வேண்டுமென அப்பெண் எண்ணுகிறாள்.

“முதுவாய்ப் பாணனே! வளைந்த கொம்புகளை உடைய காட்டுப் பசுவின் இளங்கன்றைச் சிறுவர் தம் சிறு தேரிலே சேங்கன்றாகப் பூட்டி விளையாடும் சிறந்த இவ்வூரின் மன்னனாகிய என் தலைவன், நேற்றுத்தான் வேந்தன் ஏவிய தொழிலை மேற்கொண்டு சென்றுள்ளான். அவன் வந்ததும் நின் பாடினி பொன்னரிமாலை அணியவும், நீ பொற்றாமரை சூடவும் வழங்கி மகிழ்வான். இப்பொழுதே செம்மண் நிலத்தாற்றிலே முகந்துவந்த நீர் கொஞ்சமாக

முற்றத்திலே உள்ள பழுஞ்சாடியின் அடிப்பகுதியிலே உள்ளது. தாய்மையான நீர் அது. பொழுதோ மறைந்துவிட்டது. முற்றத்திலுள்ள தினைச்சோறு புறவும் இதலும் அறவும் உண்பதற்காகச் சமைத்தது. எனவே, சுட்ட முயலிறைச்சி உள்ளது. அதையாவது தருகிறோம்; வந்து இங்கு இருந்து உண்பீராக”

என்று அவள் கூறுகிறாள். இவ்விருந்தோம்பும் தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் புறநானூறு 319ஆம் பாடல் பின்வருமாறு பதிவு செய்கின்றது :

“பூவல் படுவில் கூவர் தொடைய
செங்கண் சின்னீர் பெய்த சீறில்
முன்றில் இருந்த முதுவாய்ச் சாடி
யாங்குஅஃடு உண்டென அறிதும் மாசின்று
படலை முன்றில் சிறுதினை யுணங்கல்
புறவும் இதலும் அறவும் உண்களனப்
பெய்ததற்கு எல்லின்று பொழுதே அதனால்
முயல்குட்ட வாயினும் தருகுவேம் புகுதந்து
ஈங்குஇருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண
கொடுங்கோட்டு ஆமான் நடுங்குதலைக் குழவி
புன்றலைச் சிறாஅர் கன்றெனப் பூட்டும்
சீறூர் மன்னன் நெருநை ஞாங்கர்
வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்துநின்
பாடிணி மாலை யணிய
வாடாத் தாமரை சூட்டுவன் நினக்கே”.

இத்தகைய உயர்ந்த பண்பாடு பண்டைத் தமிழருடையதாயிருந்தது. இன்னும் ஏதோ வகையில் எம்மிடம் ஓட்டியிருக்கும் விருந்தோம்பும் சால்புக்கு ஊற்றுப் புறநானூற்றுத் தமிழர் சால்பிலேயே காணவேண்டும்.

7. ஆண் - பெண் நிலைப்பாடு

தமிழர் சால்பு நூல் ஆசிரியர் சங்க காலத்துப் பெண்கள் நிலை பற்றிக் கூறுமிடத்து (பக். 228) :

“சமுதாயத்திற் பெண்கள் மிகவும் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். சங்க காலத்திற்குப் பின்னரே அவர்கள் சிறப்புக் குறையத் தொடங்கியது. பெண்கள் தீவினைக்கும் துன்பத்திற்கும் ஏதுவானவர் என்ற கருத்துச் சங்க நூல்களில் இல்லை”.

என்று கூறுவது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க கணிப்பீடாகவே அமைகின்றது. ஆனால், ஆண் -

பெண் நிலைப்பாட்டிலே ஓர் ஏற்றத்தாழ்வு இருந்ததென்பதை,

“வினையே ஆடவர்க் குயிர் வாணுதல்,
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவ ருயிர்”.

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் (125) உணர்த்துகின்றது. ஆண்களுக்குயிர் அவர்களுடைய பொருளீட்டுந் தொழில், வீட்டிலேயுறையும் பெண்களுக்குயிர் ஆண்கள் என்று கூறுவதனால் 'பெண் ஆணிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டியவள் என்பதை வரையறை செய்வது போல அமைந்துள்ளது. பெண்ணுக்குத் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் இல்லை. அப்படி இயங்கினால் அது உயிரற்ற உடல் இயங்குவது போலவே இருக்கும் என அக்காலத்துச் சமூகத்தவர் எண்ணியிருந்தனர்' (மனோன்மணி, நூற்று, பக். 26, 1995). இந்த ஏற்றத்தாழ்வின் அடிப்படையிலேயே 'கற்பு' என்னும் கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்டது.

கற்பு நிலையிலே தலைக்கற்பு, இடைக்கற்பு, கடைக்கற்பு எனத் தரம் பிரிக்கப்பட்டது. கணவன் இறந்தவுடன் ஒரு பெண் தன் உயிரை நீப்பது தலைக்கற்பு; அவனோடு உடன் கட்டையேறல் இடைக்கற்பு; கைம்மை நோன்பு ஏற்று வாழ்வது கடைக்கற்பு எனப்பட்டது.

“கணவன் இறந்தால் பெண் சமூகத்தில் வாழ்வது தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாக எண்ணப்பட்டது. அவள் உயிருடன் இருப்பதால் பல இடையூறுகள் சமூகத்திற்கு நேரலாம் என எண்ணிக் கைம்மை நோன்புக்கென சில விதிமுறைகள் அமைக்கப்பட்டன..... புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல இக்கைம்மை நோன்பு நோற்கும் பெண்டிரைப் பற்றியும் அவர் வாழ்க்கை நிலை பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. அழகுப் போர்வையால் பெண்ணின் அறிவாற்றலை நீக்கிய சமூகம் கணவன் இறப்பின் பின் அவள் அழகையே குலைத்து விட வேண்டும் என விதிமுறை சொல்லிற்று”.

என்று மனோன்மணி கூறுவது (1995:28) புறநானூற்றுச் சாஸ்புக்கூறு ஒன்றினை மீள்பார்வை செய்ய வேண்டிய தேவையை வலியுறுத்துகின்றது.

புறநானூறு 246, 247, 248, 249, 250, 253, 254, 255, 256 ஆகிய பாடல்கள் கணவன் இறந்தால் உடன்கட்டையேறும், கைம்மை நோன்பு நோற்கும் பெண்களைக் காட்டுகின்றன. புறநானூறு 25ஆம் பாடலிலே போரிலே வீழும் வீரர்களுடைய பெண்கள் தம் கைம்மை நோன்புக்காகத் தம்முடைய கூந்தலைக் கொய்தனர் என்னுஞ் செய்தி கூறப்படுகின்றது. 246ஆம் பாடலைப் பெருங்கோப்பெண்டு பாடியுள்ளார். அவள் தன்னுடைய கணவன் இறந்ததால் தீப்பாய்கின்ற போது பாடிய பாடல் இது. பெண்களின் உடன்கட்டையேறல், கைம்மை நோன்பு பற்றிக் கூறும் பாடல்களுக்கு உரை விளக்கஞ் செய்தோர் அச்செயற்பாடுகள் மிகச் சிறந்த செயற்பாடுகள் எனவும், கற்புடை மகளிர் இவர்கள் தாம் என்று மகிழ்வுற்றுக் கூறுவர். பெருங்கோப்பெண்டினுடைய செயற்பாட்டைக் கூறும் புறநானூற்றுப் பாடலுக்குப் பிற்காலத்தில் துறை வகுத்தவர்கள் 'ஆனந்தப்பையள்' என்று அதனைக் குறிப்பிடுவதை இங்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம்.

காலங்காலமாகப் பெண்கள் கற்புடனே வாழவேண்டும் என்னும் எண்ணமே நிலவி வந்துள்ளது. வள்ளுவரும் பெண்ணினுடைய ஓழுக்கச் சிறப்பாலே கணவனுக்குப் பெருமை ஏற்படுத்துகின்றது என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளார். ஆணினுடைய ஓழுக்கச் சிறப்பாலே பெண் பெருமை பெறுகிறாள் என்னுங் கருத்துப் பெரிதும் எடுத்துக் கூறப்படுவதில்லை. பிறன்மனை நோக்காத பேராளன் பற்றி வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். ஆனால், வள்ளுவனுக்குக் காலத்தாலே முந்திய ஓளவையார், எங்கு ஆண்மக்கள் நல்லராயிருக்கின்றாரோ அவர் வாழும் நாடும் நல்லதாயமையுமென மிகச் சுருங்கிய சொற்களாலான புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றிலே (187) கூறுகின்றார்.

“நிலமே! நீ ஒன்றில் நாடாயிருக்கலாம்; ஒன்றில் காடாகவிருக்கலாம்; மேடாக இருக்கலாம் அல்லது பள்ளமாக இருக்கலாம். எப்படி நீ இருந்தாலும், எங்கு ஆண்மக்கள் நல்லராயிருக்கின்றாரோ அவ்விடத்து நீயும் நல்லதாய் அமைகின்றாய். இத்தன்மையுடனே நீ வாழ்வாயாக!” இப்பொருளைக் கொண்டதாகவே ஓளவையாருடைய பின்வரும் பாடல் அமைகின்றது.

நாடா கொன்றோ; காடா கொன்றோ;
அவலா கொன்றோ; மிசையா கொன்றோ;
எவ்வழி நல்லவ ராடவர்
அவ்வழி நல்லை; வாழிய நிலனே!

உலகத்தினுடைய ஓர் இயற்கை நிலையை ஓளவையார் இப்பாடல் மூலம் புலப்படுத்துகிறார். ஒரு நாடு இயற்கைச் சூழல் அமைப்பினால் பொருண்மிய நிலையிலே பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கலாம். ஆனால், அந்நாட்டிலே சிறப்புத்தன்மை வாய்ந்த சிலர் வாழ்வாரெனின் அவர்களாலே அந்நாடு சிறப்பும். இவ்வேளை மகாபாரதத்தில் இடம் பெறும் ஒரு நிகழ்ச்சியினை எடுத்துக்காட்டாக இங்கு தரலாம். பாண்டவர்கள் மீது பொறாமையுள்ள துரியோதனன் அவர்கள் ஆள வேண்டிய நல்ல நாடுகளையெல்லாம் தனக்காக ஆக்கிக் கொண்டு பாண்டவர்களுக்கு காடு மண்டிய, வரண்ட நிலமுடைய இந்திரப்பிரஸ்தம் என்னும் நாட்டினைக் கொடுத்தான். ஆனால், பாண்டவர்களோ பல சிறப்புக்களையும், முதன்மைப் பண்புகளையும் கொண்டவர்கள் ஆகையால் இந்திரப்பிரஸ்தம் அவர்களுடைய முயற்சியினாலே மிகச் சிறந்த நாடாயிற்று. இப்பாடல் கூறும் உலக இயற்கை பற்றி உரையாசிரியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“தீயநிலனேயாயினும் நல்லோருறையின்
நன்றெனவும் நல்ல நிலனேயாயினும்
தீயோருறையின் தீதெனவும், தன்னிடத்து
வாழ்வோரியல்பல்லது தனக்கென ஓரியல்
புடையதன்றென நிலத்தை இழித்துக்
கூறுவதுபோல உலகத்தியற்கை கூறியவாறாயிற்று”.

இது ஒரு பொதுவான இயல்பாகும். ஓளவையாருடைய பாடலுடாக இப்பொது